

את ילדיהן. שיאשים סודרים מחכים לו. שירושלים המדורגת והמפונת מחכה לו. וכך אני מתקרב למולדת זו, על אדמה זו, עם אנשים כאלה שהעולם לא ראה עוד רבים כמותם להתנדבות ולמסירות — כל אחד מהם פרומפלדור ובן-יהושף * בי הלבו ובדמו. אני מתקרב עם כל אדני שפע אהבה ותוקחה תכונות למולדת, וכי שאני עולה על האדמה בכפרי-ותקון אני מעלה באהבה וכאשר רכ את הפרטים הטובים ליבשה, אני נאלץ להשתטח ולהתי-תמוך ולברוח מהירדות אשר יורם עלי, לא ערכים ולא כריזים, כי אם יחידים. אלה שאתמול הסגירו את אחי לתלייה, אלה שמחר יכביעו את 'אלטלנה', אלה אשר אינם יכולים לשבת שבת-אחים וללי-חוק ירו של אח עברי... קצצה של 'אלט-לנה' היה עברי לא רק סרנדה לאומית, אלא אף אישית. הייתי שבור, איבדתי את האמונה בעצמי. אף לפני כן נראיתי פעמים מספר בחיי מבני-עמי — אולם אלה היו יודי הגלות. הפעם ראיתי עב-רים חרשים, בני-מולדת — תווים כשושי-זיונסש כטרנדה המתחוללת על שפת-ימה של תל-אביב..."

לאחר פרשת אלטלנה חוויל דוב שי-לנסקי לצה"ל. הוא השתתף בקרבות הר-גליל כמפקד-מחלקה במיצע "הירם". ר-גמנה על כתבי ספסופה. מחלחלו היתה הראשונה שהגיעה למלכיה. בגבול-הצפון, ועמדה לחדור ללבנון לעבר תל-אביב. איל-מלא פקודת בן-גוריון שמנעה זאת.

על קונפליקט אישי, שאלי הגיע בסוף מילחמת-העצמאות, כתב שילנסקי: "ככי-תמוז 1948, עת צערת, בראש מחלקתי בייצגנו את הטיבה ז. המיצע הראשון בתל-אביב. אז עבר המיצע מל הכמה, שבה עמד ראש-הממשלה ושר-הביטחון (דוד בן-גוריון) ואף אז התנגש רגשותי בקרבי, אם להציע לאדם שמיכך את הפקודה האיומה היא וברך עליה, שי-טכנ בתחומים את נשקיהשע שאף לי היה חלק בו, שרצה את חברי, ועל הכל — שהרם את הלום-היו שלי השל מאות-אל-פים כצוני. אולם או לא רציתי לפגוע בקדושת המצב של המיצע צבאי-ישראלי: הכרתי בעליונות התפקוד שבו כיהן האיש הזה, ובקברי מל הכמה הצרעתי, אני ופקודי, שהיו גם הניכוי..."

עם תום המלחמה נכנס שילנסקי כשו-תף כתברה ליצור מוזיאון, שממנה פרש כעבור שנה, אחרי סיכוך עם שותפיו. בסדרות ייצג אותו וטרך-הדיון שמואל תמיר. אחר-כך החל שילנסקי עובד כפקיד בתברה קבלנית. שנותיו הראשונות בארץ היו קשות עליו. הוא התגורר עם רעייתו ובנו הרך בדיחה מחוסרת-חשמל בתנאי-עבודה קשים, כשהוא מסרב, בניגוד ל-רבים מתושבי ישראל באותה עת, לקבל הבילות-מוזון מקרובים שבחוצו-לארץ.

לעלות על הד ציון

שהתעורר עניין השידומים בי-משאומתן בין ממשלות ישראל ל-

* שלמה ברויטף (טבצ'ניק) עולה-ה-גרום היהודי הראשון בימי המנדט (29.7.1938).

נאשם שילנסקי על ספסל-הנאשמים בתל-אביב (1952)

תורין זה הוסיף מנהיג חרות, מנחם בגין, שעלה על סיפונה של אונייה. בגמל גי-יורק, ביים שבו הוטלה הפצצה, מבלי לדעת ממחול-השדים המתחשש מסביב לי-תנועתו. ממלא-מקומו, ד"ר יחנן באדר, פירסם למחרת בעיתון חרות מאמר בכור-חרת, "פרובוקציה". וכו טען, כי סוכני-המישטרה הם שביצעו את המעשה. דוב שילנסקי מילא את פיו מים, וסירב למסור במישטרה הודאה כלשהי. עורך-דינו, שמואל תמיר, הרגיע את המישטרה, וציטט את מחשו: "בנרמניה השבתי תמיד על כריחה, כגזשפרת ישראל לא אברה!" יעודה פראג, מפקד מישטרת תל-אביב, העיר לתמיר שלא טוב עשתה ה, "מח-חרת" ששלחה דווקא בעל לאשה הרה לפעולה (אשתו של שילנסקי היתה בי-הריונה השני) והוסיף לעבר שילנסקי: "אלה ששלחו אותך לא יתמכו בך עכשיו!" ליגלג תמיר: "המתחרת שארנה על-ידי-תנועת-החרות תשלם למישטרתו 250 ליש-לחודש!"

שאותה אירנה תנועת החרות, בראשות מנחם בגין, ליד בניין הכנסת בירושלים, שבעיקבותיה נערך, "פוגרום" על-ידי ה-משתתפים במרכז ירושלים, נעצר דוב שילנסקי, וישב במאסר 10 ימים. אדישותו של הציבור הישראלי לנושא זה הכעיסה את שילנסקי. הוא חיפש פעי-לות בעלת גוון דרמתי, שתוציא את הצי-בור מקיפוחיה. הרגשתי שנהוצה פעולה דרמטית, אולי היא תעורר את הציבור ותחריד את השלוחים מאדישותם. הצעתי לקבוצת-ידידים לפתוח בשכיתת-רעב עד הסוף, באחד ממוסדות הממשלה. אך הצעה זו לא נתקבלה. התחלכתי כמפורף, ידעתי שאם הנאצים הפכו את גופותיהם של 6 מיליון טבחיים לאפר, בא ההסכם עם הרייך-הנאצים והפך את נפשות ה-11 ה-מיליון החיים לקפר ואצ"ל..."

מערב-גרמניה, איבד דוב שילנסקי את השקט והרגיעה שאפפו אותו שלוש שנים: "חיי בארץ הפכו לגיהנום. הרגשתי והשי-תי כיצד לבי מתפליץ בי. לא מצאתי לעצ-מי מרגוע. בכל אשר עשיתי ניקרה במחוי-וחרזה וניקרה עובדה זו. ראיתי את עצמי כן לאמה בנדת ואת אפם מעשי — כי-שותפות לבגידה..."

בסערה פרץ דוב שילנסקי לקלחת הפי-ליטית-מסורתית שרחשה ובנושא השילומים מגרמניה, וחיפש את קשריו עם תנועת-החרות, שיזמה את מרבית הפעולות נגד הסכם-השילומים. הוא אירגן שורת מנהי-גים משארית-הפליטה: "החלטנו לעבור לשלב מעשי. אולם אף, לפתע, שוב התי-פורר ועד זה — וכפי שהסכירו לי, (ביג-לל) לחץ של מיפלטת פועלי ארץ-ישר-אל..."

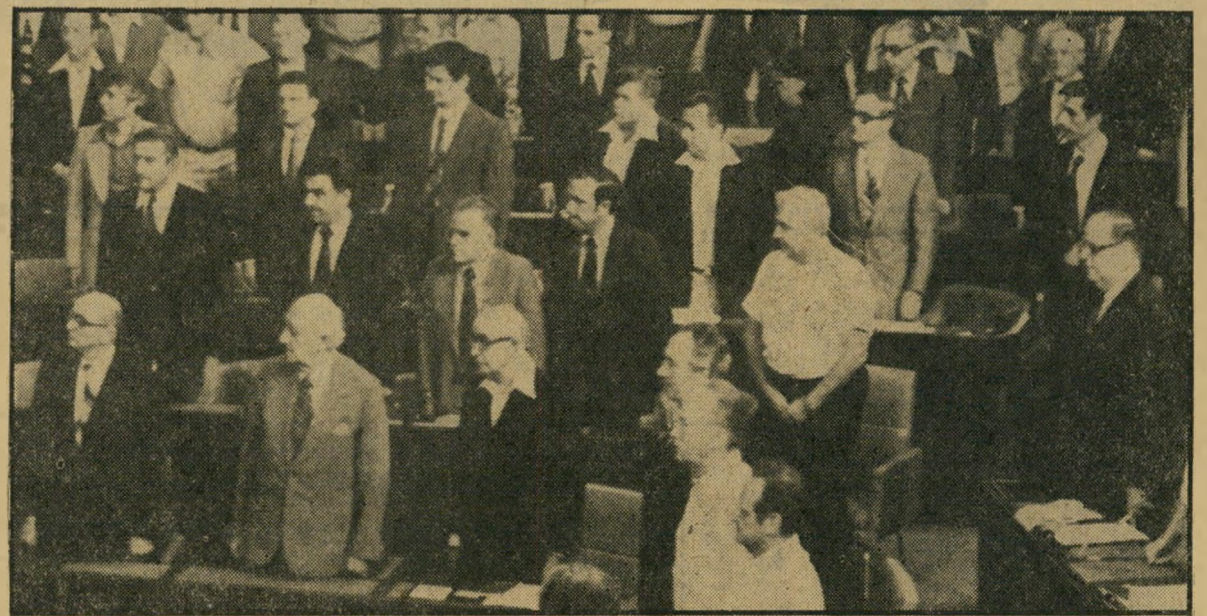
אני מאשים!

כ אשר נתפס שילנסקי במישטרה-ה-חוק עם מיטעו-החבלה שבתיקו, נפתח מחול-שדים ציבורי. העיתונות קבעה שי-האצ"ל מחדש את פעולותיו. גופך למיס-

המישטרה האשימה את דוב שילנסקי לפי סעיף 66 (א) (ב) של פקודת התוק-הפלייל, המבחר על החוקת דומר-נפץ בלבד. העונש המירבי: 10 שנות מאסר. שילנסקי החזק במאסר עד לפתיחת מיש-פטר.

המישפט הפך, "אני מאשים" אישי שלו כלפי השלטון הישראלי כולו, ערכיו, ומניעיו. במת בית-המשפט שימשה עבורו, מה שהיא שימשה לעולי-הגדודים ושאר גידוני המתחרות בזמן המנדט הבריטי: במה להשמעת דיעות. שילנסקי בחר בי-הדרך של הצהרה, ולא של מתן עדות. בהצהרה אמר:

...כשהלכתי לקרייה, כבוד השופט, ראיתי את עיניהם של ילדי הגיפור וידעתי שחייב אני להם, לילד הגיפור שנשרפו בכיבשנים חרב איום, עחוי אונם חיים באם לא אנסה לעשות משהו כדי לי-פרט... הוא תיאר כיצד ראה, "ליד הכיבשנים נערמו רכבות ונות-נעליים, מלבישים וצעצועים של פעופות. איה אירחיה אכורית ופושעת, שעתה הצינע הגרמנים לממשלת-ישראל צעצועי ילדים כשילומים! אולי יהיו ביניהם מן הצע-צועים ההם, ואולי צעצועים חרשים. כבוד בית המשפט! נראה לי שאמורים וחי-רים הם אלה שאינם שומעים כיצד מכל-צעצוע גרמני, הנמכר כרחוב אלנבי בתל-אביב, ביכה ילד יהודי, אחד מן הילדים ההם שותקי 'אמא-ליה', יעה שפרטום מקל אמהותיהם אלי הכיבשנים...". המשיך שי-לנסקי: "כביתי אני שיומר עד היום גופיה

ח"כ שילנסקי (בפינה הימנית העליונה) בפתיחת הכנסת (1977)